

Cauza C-240/90

Republica Federală Germania

împotriva

Comisiei Comunităților Europene

„Politica agricolă comună – Sectorul cărnii de oaie – Ajutor pentru venitul agricol – Excluderea de la beneficiul prestațiilor viitoare – Majorarea sumelor rambursate – Competența Comunității – Competența Comisiei”

HOTĂRÂREA CURTII
27 octombrie 1992*

În Cauza C-240/90,

Republica Federală Germania, reprezentată de către. E. Röder, Ministerialrat la Ministerul Federal pentru Economie, în calitate de agent, cu domiciliul ales la Luxemburg, la sediul Ambasadei Republicii Federale Germania, 20-22 Avenue Émile Reuter,

în calitate de reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către D. Booß, consilier juridic, în calitate de agent, asistat de către M. Hilf, profesor la Universitatea din Bielefeld, cu domiciliul ales la Luxemburg, la biroul lui R. Hayder, reprezentant al Serviciului Juridic, Centrul Wagner, Kirchberg,

în calitate de pârâtă,

având ca obiect anularea articolului 6 alineatul (6) din Regulamentul (CEE) nr. 3007/84 al Comisiei din 26 octombrie 1984 de stabilire a normelor de aplicare a primelor pentru producătorii de carne de oaie (JO 1984 L 283, p. 28), astfel cum a fost modificat de Regulamentul (CEE) nr. 1260/90 din 11 mai 1990 (JO 1990 L 124, p. 15) și de articolul 13 alineatul (3) literele (b) și (c) din Regulamentul (CEE) nr. 3813/89 al Comisiei din 19 decembrie 1989 de stabilire a normelor de aplicare a unui regim de ajutoare tranzitorii pentru venitul agricol (JO L 371, p. 17), astfel cum a fost modificat de Regulamentul (CEE) nr. 1279/90 din 15 mai 1990 (JO 1990 L 126, p. 20),

CURTEA,

compusă din O. Due, președinte, C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg și J. L. Murray, președinți de cameră, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco și P. J. G. Kapteyn, judecători,

avocat general: F. G. Jacobs

*Limba de procedură: germana.

grefier: D. Louterman-Hubeau, administrator principal

având în vedere raportul pentru ședință,

după ascultarea pledoariilor părților la ședința din 1 aprilie 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general la ședința din 3 iunie 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1. Prin intermediul cererii depuse la grefa Curții la 1 august 1990, Republica Federală Germania a introdus, în temeiul articolului 173 alineatul (1) din Tratatul CEE, o acțiune în anulare împotriva articolului 6 alineatul (6) din Regulamentul (CEE) nr. 3007/84 al Comisiei din 26 octombrie 1984 de stabilire a normelor de aplicare a primei pentru producătorii de carne de oaie (JO L 283, p. 28), astfel cum a fost modificat de Regulamentul (CEE) nr. 1260/90 din 11 mai 1990 (JO L 124, p. 15) și de articolul 13 alineatul (3) literele (b) și (c) din Regulamentul (CEE) nr. 3813/89 al Comisiei din 19 decembrie 1989 de stabilire a normelor de aplicare a regimului de ajutoare tranzitorii pentru venitul agricol (JO L 371, p. 17), astfel cum a fost modificat de Regulamentul (CEE) nr. 1279/90 din 15 mai 1990 (JO L 126, p. 20).
2. Aceste dispoziții stabilesc sancțiuni care trebuie aplicate de către autoritățile naționale operatorilor care au comis nereguli în momentul depunerii unei cereri care să vizeze obținerea unui ajutor financiar prevăzut de regulamentele Consiliului. Aceste sancțiuni constau fie în plata unei majorări calculate la valoarea ajutorului plătit în mod necorespunzător, fie în excluderea producătorului de la beneficiul adus de ajutorul sau regimul de ajutoare pe durata anului comercial care urmează celui în decursul căruia s-a constatat neregula.
3. Prima dispoziție contestată, articolul 6 alineatul (6) din Regulamentul nr. 3007/84 se referă la organizarea comună a pieței în sectorul cărnii de oaie și de capră instituită de Regulamentul (CEE) nr. 3013/89 al Consiliului din 25 septembrie 1989 (JO 1989 L 289, p. 1, denumit în continuare „primul regulament de bază”). Articolul 5 din regulamentul menționat prevede acordarea, în anumite condiții, a unei prime producătorilor de carne de oaie.
4. În conformitate cu articolul 5 alineatul (9) a treia liniuță din regulamentul menționat anterior, Comisia este abilitată să adopte, în conformitate cu procedura comitetelor de gestionare prevăzută la articolul 30 al aceluiași regulament, normele de aplicare a acestui articol în ansamblu, în special cele referitoare la depunerea de cereri de prime, precum și la plata acestora.
5. Pe baza acestei dispoziții, Regulamentul nr. 1260/90 menționat anterior a modificat articolul 6 din Regulamentul nr. 3007/84 din 26 octombrie 1984 (denumit în continuare „primul regulament de aplicare”). Articolul 6, astfel cum a fost modificat, prevede la alineatul (1) că, în cazul în care numărul de animale efectiv eligibile care rezultă în urma controlului menționat la articolul precedent este mai mic decât cel pentru care a fost depusă cererea de prime, nu se va plăti, în principiu, nici o primă.

Articolul 6 alineatul (5) prevede ulterior că sumele plătite în mod necorespunzător vor fi recuperate, cu o dobândă care va fi stabilită de către statul membru începând cu data plății primei până la recuperarea acesteia. În cazul în care s-ar constata că neconcordanța decurge dintr-o declarație falsă făcută în mod deliberat sau ca urmare a unei neglijențe grave, alineatul (6) din aceeași dispoziție stabilește următoarea sancțiune: producătorul este, de asemenea, exclus de la dreptul la primă pentru anul comercial următor celui în cursul căruia s-a constatat neregula.

6. Celelalte dispoziții în cauză se referă la regimul de ajutoare tranzitorii la venitul agricol instituit de Regulamentul (CEE) nr. 768/89 al Consiliului din 21 martie 1989 (JO 1989 L 84, p. 8, denumit în continuare „al doilea regulament de bază”). Acest regulament a creat posibilitatea de a acorda un ajutor tranzitoriu fermierilor care îndeplinesc anumite condiții. Articolul 12 din acest regulament prevede că normele de aplicare ale acestui regulament vor fi adoptate în conformitate cu procedura comitetelor de gestionare menționată la articolul 13 din același regulament.
7. Pe baza acestor dispoziții, Comisia a adoptat Regulamentul nr. 3813/89 din 19 decembrie 1989 (denumit în continuare „al doilea regulament de aplicare”). Articolul 13 alineatul (3) din prezentul regulament, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul 1279/90 menționat anterior, este redactat după cum urmează:

„În cazul în care un AVA (ajutorul pentru venitul agricol) se dovedește că a fost acordat pe baza unor date inexacte furnizate și certificate de către fermier, statul membru în cauză adoptă măsurile următoare:

- a) fermierul este obligat să restituie valoarea ajutorului plătit în mod necorespunzător, majorată cu o dobândă curentă începând cu data plății ajutorului, până la recuperarea acestuia. Rata dobânzii aplicată este cea în vigoare pentru operațiunile de recuperare similare în temeiul legislației naționale.
- b) în plus, în cazul în care autoritatea competentă stabilește că suma a fost plătită în mod necorespunzător, ca urmare a unor grave nereguli ale fermierului, statul membru
 - fie, în toate cazurile, îi impune fermierului să plătească o sumă echivalentă cu 30% din suma ajutorului plătită în mod necorespunzător,
 - fie, în general, îi impune fermierului să plătească o sumă echivalentă cu 30% din suma ajutorului plătită în mod necorespunzător, dar își rezervă dreptul de a aplica, în funcție de gravitatea cauzei respective, o sumă care nu este mai mică de 20% și nu este mai mare de 40% din ajutorul plătit în mod necorespunzător;
- c) în plus, un fermier responsabil de comunicarea datelor inexacte care determină punerea în aplicare a dispozițiilor literei (b) este exclus de la eligibilitatea pentru orice ajutor în temeiul vreunui PAVA (program de asistență pentru venitul agricol) pentru o perioadă de 12 luni de la data la care s-a stabilit punerea în aplicare a dispozițiilor menționate anterior. În ceea ce privește ajutoarele capitalizate, statul membru în cauză adoptă măsurile necesare în vederea garantării unui tratament echivalent cu cel aplicabil în cazul în care plățile nu sunt capitalizate;

...”

Literele (b) și (c) din această ultimă dispoziție sunt cele care au fost contestate de către guvernul german în cadrul prezentei acțiuni.

8. După cum s-a subliniat deja, dispozițiile contestate trebuie împărțite în două categorii: pe de o parte, articolul 13 alineatul (3) litera (b) din al doilea regulament de aplicare modificat al Comisiei care impune fermierului care nu își plătește datoriile să achite suma care se adaugă la rambursarea, cu dobândă, a primei deja plătite (denumite în continuare „majorări”); pe de altă parte, articolul 6 alineatul (6) din primul regulament de aplicare și articolul 13 alineatul (3) litera (c) din cel de-al doilea regulament de aplicare, modificate, care obligă autoritățile naționale să excludă timp de un an pe operatori de la beneficiul adus de ajutorul sau de regimul de ajutoare în cauză (denumite în continuare „excluderi”).
9. Împotriva acestor măsuri, guvernul german invocă două motive. Primul constă în a nega competența Comunității, iar cel de-al doilea pe cea a Comisiei.

Cu privire la competența Comunității

10. Cu titlu introductiv, este necesar să se constate că acest prim motiv nu se referă la dispozițiile menționate anterior privitoare la excluderi. Cu alte cuvinte, guvernul german nu contestă faptul că respectiva Comunitate are competența de a impune sancțiuni precum plata majorărilor prevăzute la articolul 13 alineatul (3) litera (b) din cel de-al doilea regulament de aplicare.
11. În această privință, este necesar mai întâi să se amintească de faptul că competența Comunității de a impune sancțiuni care sunt necesare punerii efective în aplicare a reglementărilor existente în domeniul politicii agricole comune a fost recunoscută Comunității în diferite ocazii de către Curte. Această competență se bazează pe articolul 40 alineatul (3) și pe articolul 43 alineatul (2) din tratat.
12. Jurisprudența arată că aceste sancțiuni pot îmbrăca diferite forme. Prin urmare, de exemplu, Curtea a admis caracterul legal al măsurilor care constau în impunerea unui comerciant a unei rambursări cu dobândă pentru un avantaj perceput în mod necorespunzător (a se vedea hotărârea din 5 februarie 1987, *Hauptzollamt Hamburg-Jonas v Plange Kraftfutterwerke*, cauza 288/85, Rec. p. 611) sau pierderea cauțiunii echivalente cu acest avantaj (a se vedea în special hotărârea din 27 noiembrie 1991, *Italtrade v AIMA*, cauza C-199/90, Rec. p. I-5545). În mod similar, aceasta a estimat că renunțarea la o cauțiune ar constitui o sancțiune care este conformă cu dreptul comunitar, în eventualitatea în care această cauțiune ar servi doar la garantarea obligației de a exporta, contractată de către părțile interesate și în care aceștia nu obținuseră nici un avantaj pecuniar din partea Comunității (a se vedea hotărârile din 17 decembrie 1970 *Internationale Handelsgesellschaft v Einfuhr-und Vorratstelle für Getreide und Futtermittel*, cauza 11/70, Rec. p. 1125 și din 18 noiembrie 1987, *Maizena v BALM*, cauza 137/85, Rec. p. 4587)
13. Această competență de a sancționa presupune că, în domeniul politicii agricole comune, Comunitatea este abilitată să adopte sancțiuni care sunt aplicate de către autoritățile naționale operatorilor economici care se fac vinovați de fraudă.
14. În cadrul prezentei acțiuni, guvernul german susține că competența de a sancționa a Comunității, menționată anterior, nu include și excluderile. Motivele pe care le invocă în această privință sunt de trei tipuri.

15. Mai întâi, excluderile ar fi mult prea diferite față de cele enumerate la articolul 40 pentru a fi reglementate de norma de abilitare menționată în prezenta dispoziție. În această privință, se subliniază că, atunci când sunt exercitate în domeniul sancțiunilor, competențele Comunității trebuie să fie interpretate în mod restrictiv.
16. Guvernul german deduce ulterior din articolul 87 alineatul (2) litera (a) din tratat că amenziile și penalitățile cu titlu cominatoriu sunt singurele sancțiuni autorizate în temeiul dreptului comunitar. Întrucât consecințele acestora nu sunt cuantificabile pentru operatorii economici în cauză, excluderile, spre deosebire de majorări, nu ar putea fi echivalente cu aceste două tipuri de sancțiuni.
17. Guvernul german susține în concluzie că excluderile constituie sancțiuni penale pe care nici Consiliul și nici Comisia nu au puterea de a le impune. Astfel de sancțiuni constituie de fapt o hotărâre depreciativă adusă operatorului care a comis neregula.
18. Acest argument nu poate fi acceptat. Răspunsul la primul argument invocat de către guvernul german trebuie să fie că, pe de o parte, măsurile enunțate la articolul 40 alineatul (3) sunt doar cu titlu de exemplu și că, pe de altă parte, aceste excluderi vor îndeplini doar o singură condiție impusă de prezenta dispoziție în vederea intrării în sfera de competență a Comunității, și anume ca măsurile avute în vedere să fie necesare pentru a atinge obiectivele politicii agricole comune.
19. În această privință, este necesar să se sublinieze că, astfel cum însuși guvernul german recunoaște, excluderile, precum și majorările, sunt menite să lupte împotriva numeroaselor nereguli care sunt comise în cadrul ajutoarelor pentru agricultură și care, grevând considerabil bugetul Comunității, sunt de natură să compromită acțiunile întreprinse de către instituții în acest domeniu în vederea stabilizării piețelor, a susținerii nivelului de trai al fermierilor și a asigurării unor prețuri rezonabile în livrările către consumatori.
20. Este necesar să se adauge, de asemenea, că ține exclusiv de competența organului legislativ comunitar să găsească cele mai bune soluții în vederea realizării obiectivelor politicii agricole comune. Mai precis, acest organ legislativ, prin prevederea de excluderi menite să sancționeze neregulile comise de către comercianți în cadrul regimurilor de subvenții care fac obiectul prezentului recurs, nu a depășit limitele competențelor sale.
21. Este necesar să se observe în această privință că, întrucât cererile de subvenții sunt prea numeroase pentru a fi supuse unor controale sistematice și complete, este dificil să se preconizeze o intensificare a controalelor existente. De asemenea, punerea în aplicare a unor sancțiuni naționale nu ar permite garantarea uniformității măsurilor aplicate persoanelor care comit fraude.
22. Prin urmare, ar trebui să se ajungă la concluzia că nimic din articolul 40 alineatul (3) din tratat nu permite sustragerea excluderilor de la competența de a impune sancțiuni, care este deținută de Comunitate în domeniul politicii agricole comune.
23. Celelalte două argumente invocate de către guvernul german sunt la fel de neconvingătoare. La argumentul dedus din articolul 87 alineatul (2) litera (a) din tratat, este necesar să se obiecteze că această dispoziție se referă exclusiv la sancțiunile care sunt determinate și impuse direct de către instituțiile comunitare. Dat fiind faptul că

excluserile în cauză sunt menite să fie aplicate de către autoritățile naționale în conformitate cu dispozițiile uniforme de drept comunitar, articolul 87 alineatul (2) litera (a) din tratat nu ar putea servi drept punct de referință în cadrul prezentei acțiuni.

24. Referitor la argumentul final al guvernului german, ar trebui, mai întâi, să se atragă atenția că nu este necesar, în cadrul prezentului litigiu, de a se pronunța cu privire la competența Comunității în domeniul penal.
25. Într-adevăr, excluserile în litigiu nu constituie sancțiuni penale. În această privință, guvernul german, care nu a contestat competența Comunității de a stabili majorări precum cele care sunt contestate în prezenta acțiune, nu a demonstrat că a existat o diferență fundamentală între sancțiunea care consta în impunerea unui operator a plății unei astfel de majorări și sancțiunea care consta în privarea acestui operator de dreptul de a beneficia de un avantaj în cursul unei anumite perioade de timp. În ambele situații, persoana în cauză suferă o pierdere financiară care este mai mare decât o simplă rambursare, eventual cu dobândă, a ajutorului primit în mod necorespunzător.
26. În plus, este necesar să se ia în considerare că aplicarea unei sancțiuni unui operator economic presupune că, în prealabil, acestuia i s-a recunoscut un drept. Acesta, atunci când se raportează la un regim comunitar de ajutoare finanțat din fondurile publice și care se bazează pe o idee de solidaritate, trebuie să se supună condiției conform căreia beneficiarul prezintă toate garanțiile de probitate și de încredere. Din acest punct de vedere, sancțiunea contestată constituie un instrument administrativ specific care face parte integrantă din regimul de ajutoare și este destinat să asigure buna gestiune financiară a fondurilor publice comunitare.
27. Din cele menționate anterior rezultă că guvernul german nu a invocat niciun motiv care ar justifica eliminarea excluserilor privind competența de a impune sancțiuni pe care o deține Comunitatea în domeniul politicii agricole comune. Prin urmare, aceasta trebuie considerată ca având competența de a stabili astfel de excluseri.
28. Cu atât mai mult cu cât, în hotărârea menționată anterior, *Internationale Handelsgesellschaft*, Curtea, astfel cum s-a amintit deja, a recunoscut caracterul legal al sancțiunilor care, precum excluserile și de altfel și majorările, au fost, de asemenea, contestate în cadrul acestui litigiu, nu se limitează la o simplă rambursare, eventual majorată de dobânzi, a unei prestații plătite în mod necorespunzător.
29. Astfel cum rezultă din considerațiile menționate anterior, Comunitatea are competența de a stabili sancțiuni care, precum excluserile prevăzute la articolul 6 alineatul (6) din primul regulament de aplicare și articolul 13 alineatul (3) litera (c) din al doilea regulament de aplicare, depășesc simpla restituire a unei prestații plătite în mod necorespunzător.

Cu privire la competența Comisiei

30. În cadrul celui de-al doilea motiv, guvernul german consideră că doar Consiliul are competența de a impune sancțiuni precum majorările și că această competență nu poate fi în niciun caz delegată către Comisie. În plus, presupunând că competența de a stabili excluseri este recunoscută ca aparținând Comunității, guvernul german nu consideră că această competență ar mai putea fi exercitată de către Comisie.

31. În sprijinul poziției sale, guvernul reclamant presupune mai întâi că tratatul, atunci când se referă la impunerea de sancțiuni, nu menționează decât pe Consiliu. Astfel este cazul articolului 87 alineatul (2) litera (a), care invită Consiliul și nu Comisia să prevadă amenzi și penalități cu titlu cominatoriu în actele pe care acesta le adoptă în temeiul articolului 87 alineatul (1) și al articolului 172 care atribuie competență de fond Curții în ceea ce privește sancțiunile prevăzute de regulamentele Consiliului.
32. După aceea, guvernul german invocă principiul legalității, conform căruia impunerea de sancțiuni ține exclusiv de competența organului legislativ al Comunității, precum și principiul echilibrului instituțional. În calitatea sa de organ legislativ al Comunității, Consiliul este singurul abilitat să fixeze componentele esențiale ale organizării comune a pieței. Astfel de sancțiuni, precum excluderile și majorările, depășesc simpla rambursare a unei prestații plătită în mod necorespunzător, aducând astfel atingere drepturilor fundamentale ale persoanelor și fac parte din aceste componente esențiale.
33. În concluzie, în opinia guvernului reclamant, impunerea de sancțiuni împotriva operatorilor care au comis nereguli nu ar putea fi considerată drept exercitarea unei competențe de executare în sensul articolelor 145 și 155 din tratat. Obiectivul unor astfel de norme nu este acela de a pune în aplicare regulamentele de bază ale Consiliului, ci de a le completa.
34. Pentru a răspunde la această argumentație, este necesar, mai întâi, să se elimine articolul 87 alineatul (2) litera (a) și articolul 172 din tratat. Astfel cum a fost prevăzut la punctul 23 referitor la articolul 87 alineatul (2) litera (a), articolul 172 se referă exclusiv la sancțiunile care sunt stabilite și impuse în mod direct de către instituțiile comunitare. Însă acest lucru nu se aplică și în cazul sancțiunilor în cauză din prezentul litigiu.
35. În rest, este necesar să se facă referire la sistemul legislativ stabilit de tratat. În cazul în care articolul 43 alineatul (2) al treilea paragraf atribuie, în principiu, Consiliului competența de a adopta, la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, normele referitoare la organizarea comună a pieței, articolele 145 și 155 permit de altfel Consiliului să confere Comisiei, în actele pe care acesta le adoptă, competențe de executare a normelor pe care acesta le stabilește. Cu toate acestea, articolul 145 prevede dispoziții conform cărora Consiliul își rezervă dreptul, în cazuri specifice, să își exercite aceste competențe.
36. Astfel cum rezultă din hotărârea din 17 decembrie 1970, *Einfuhr-und Vorratstelle für Getreide v Köster*, punctul 6 (cauza 25/70, Rec. p. 1161), dispozițiile menționate anterior stabilesc o distincție între, pe de o parte normele care, prezentând un caracter esențial pentru obiectul avut în vedere, trebuie să fie rezervate competenței Consiliului și, pe de altă parte, normele care, fiind de natură executivă, pot face obiectul unei delegări către Comisie.
37. În cazul de față, normele contestate de către guvernul german nu ar putea fi calificate drept esențiale pentru organizarea comună a pieței stabilită de primul regulament de bază și regimul de ajutoare instituit de cel de-al doilea regulament de bază. Această calificare trebuie într-adevăr să fie rezervată dispozițiilor care au ca obiect traducerea orientărilor fundamentale ale politicii comunitare. Aceasta nu se poate aplica și în cazul sancțiunilor care, ca și majorările și excluderile, sunt menite să garanteze opțiunile prin asigurarea bunei gestiuni financiare a fondurilor comunitare care servesc la realizarea acestora.

38. În concluzie, ar trebui să se adauge că includerea competenței de sancționare în sfera competențelor de executare a fost deja admisă de către Curte în hotărârea *Köster* menționată anterior. Se va aminti că, în hotărârea în cauză, s-a considerat că dispozițiile care condiționau emiterea unui certificat de export pentru constituirea unei cauțiuni și care prevedeau pierderea unei astfel de cauțiuni, în cazul în care obligația de a exporta nu era îndeplinită în termenele stabilite, intrau sub incidența competențelor de executare ale Comisiei. Ca și majorările și excluderile care stau la originea prezentei acțiuni, această sancțiune nu constituia doar o simplă restituire a unei prestații plătite în mod necorespunzător.
39. În consecință, este necesar să se concluzioneze că măsurile care constau în impunerea unor sancțiuni, precum majorările și excluderile, în cazul în care operatorul economic în cauză ar comunica informații false autorităților administrative, nu depășește cadrul punerii în aplicare a principiilor stabilite de regulamentele de bază și că, întrucât Consiliul nu și-a rezervat în exclusivitate această competență, aceasta poate face obiectul unei delegări către Comisie.
40. În subsidiar, guvernul german susține că, presupunând că competența de a adopta sancțiuni în litigiu ar fi putut face obiectul unei delegări către Comisie, articolul 5 alineatul (9) a treia liniuță din primul regulament de bază și articolul 12 din al doilea regulament de bază au fost redactate în termeni prea generali pentru a produce acest efect. Acesta invocă în această privință articolul 1 alineatul (1) teza a doua din Decizia 87/373/CEE a Consiliului din 13 iulie 1987 de stabilire a procedurilor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei (JO 1987 L 197, p. 33), conform căruia Consiliul precizează elementele esențiale ale competențelor de executare conferite Comisiei. În speță, această dispoziție ar fi obligat Consiliul să abiliteze în mod expres Comisia să stabilească sancțiuni și chiar să fixeze natura și nivelul maxim al acestor sancțiuni.
41. De asemenea, această argumentație nu este pertinentă. Din hotărârea *Köster* menționată anterior, reiese că, de îndată ce Consiliul a fixat în regulamentul său de bază normele esențiale în domeniul în cauză, se poate delega către Comisie competența generală de a adopta normele de aplicare, fără a fi nevoie să se precizeze elementele esențiale ale competențelor delegate și că, pentru aceasta, o dispoziție redactată în termeni generali furnizează o bază de abilitare suficientă.
42. Acest principiu nu este afectat de către decizia menționată anterior. Întrucât constituie un act de legislație secundară, această decizie nu poate într-adevăr să se numere printre normele tratatului care nu obligă Consiliul să precizeze elementele esențiale ale competențelor de executare delegate către Comisie.
43. Având în vedere considerațiile menționate anterior, este necesar să se concluzioneze că Comisia este competentă să stabilească majorările și excluderile prevăzute la articolul 6 alineatul (6) din primul regulament de aplicare și articolul 13 alineatul (3) literele (b) și (c) din al doilea regulament de aplicare.
44. Prin urmare, este necesar să se respingă acțiunea.

Cu privire la cheltuielile de judecată

45. În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Federală Germania a căzut în pretenții, este necesar să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1. Respinge acțiunea.

2. Obligă Republica Federală Germania la plata cheltuielilor de judecată.

Due	Kakouris	Rodríguez Iglesias	Zuleeg
Murray		Mancini	Joliet
Schockweiler	Moitinho de Almeida	Díez de Velasco	Kapteyn

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 27 octombrie 1992.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due